

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Monomeles Protodikeio Serron (Grecja) w dniu 8 lutego 2019 r. — WP/Trapeza Peiraios AE

(Sprawa C-105/19)

(2019/C 148/19)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Monomeles Protodikeio Serron (Grecja)

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący sprzeciw, osoba, wobec której wydano nakaz zapłaty: WP

Druga strona postępowania, wierzyciel: Trapeza Peiraios AE

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stanowi on normę proceduralną porządku publicznego, która nakłada na sądy krajowe obowiązek uwzględnienia z urzędu — nawet na etapie złożenia wniosku o wydanie nakazu zapłaty — nieuczciwego charakteru warunku w umowie zawartej między dostawcą i konsumentem, mając w szczególności na uwadze: okoliczność, że w greckim porządku prawnym zgodnie z art. 623, 624, 628 i 629 kodeksu postępowania cywilnego (kodikas politikis dikonomias) nie tylko taki obowiązek nie istnieje, ale, co więcej, nakaz zapłaty jest wydawany w ramach niekontrydiktoryjnego postępowania po formalnej kontroli dokumentów, w tym umowy o kredyt; okoliczność, że kompetencja do wydania nakazu zapłaty należy do sądu państwa greckiego; oraz okoliczność, że nakaz zapłaty stanowi tytuł natychmiast wykonalny, na podstawie którego dostawca może po upływie trzech (3) dni wszcząć postępowanie egzekucyjne, które nie podlega zawieszeniu?
- 2) Czy art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że stanowi on normę proceduralną porządku publicznego, która nakłada na sądy krajowe obowiązek powstrzymania się od wydania nakazu zapłaty, jeżeli przed sądem wydającym nakaz zapłaty zostanie wykazane za pomocą dowodów w postaci dokumentów, iż wiarytelność wynika z ogólnych warunków umownych (OWU), których nieważność została już stwierdzona z uwagi na ich nieuczciwy charakter w drodze wyroków korzystających z powagi rzeczy osądzonej, wydanych w związku z powództwami o zaniechanie wytoczonymi przez związki konsumentów przeciwko dostawcom, i które zostały wymienione w decyzji ministerialnej Z1-798/25-06-2008 (FEK B 1353/11-07-2008), która zawiera rejestr krajowy nieuczciwych warunków [w wersji zmienionej i uzupełnionej decyzją ministerialną Z1-21/17-01-2011, którą rada stanu (Symvoulio tis Epikrateias) uznała za zgodną z prawem w wyroku nr 1210/2010, po tym jak uwzględniono także, z jednej strony, wyroki nr 1219/2001 i 430/2005 sądu kasacyjnego (Areios Pagos), wyroki nr 5253/2003 i 6291/2000 sądu apelacyjnego w Atenach (Efeteio Athinon), wyroki nr 1119/2002 i 1208/1998 sądu kolegiального pierwszej instancji w Atenach (Polymeles Protodikeio Athinon), które korzystają z powagi rzeczy osądzonej, jak również wyroku nr 961/2007 tego samego sądu kolegiального (Polymeles Protodikeio Athinon) w części objętej powagą rzeczy osądzonej, a z drugiej strony, okoliczność, że skutki powagi rzeczy osądzonej tych orzeczeń sądowych leżą w nadrzędnym interesie publicznym dla prawidłowego funkcjonowania rynku i dla ochrony konsumentów (art. 10 ust. 2 ustawy 2251/1994); we wspomnianej decyzji ministerialnej ustanowiono „nakaz włączania do umów zawieranych między instytucjami kredytowymi i konsumentami ogólnych warunków umownych, których nieuczciwy charakter został już stwierdzony w orzeczeniach sądowych wydanych w związku z powództwami wytoczonymi przez związki konsumentów” i w decyzji tej wymieniono OWU, których nieważność stwierdzono z uwagi na ich nieuczciwy charakter w następstwie powództw zbiorowych wniesionych przez związki konsumentów przeciwko bankom działającym w charakterze dostawcy], mając w szczególności na uwadze, że w Grecji kompetencja do wydania nakazu zapłaty należy do sądów — mówiąc dokładniej,

do Eirinodikeia (sędziów pokoju) i Protodikeia (sądów pierwszej instancji) — oraz że nakaz zapłaty stanowi tytuł natychmiast wykonalny, na podstawie którego dostawca może po upływie trzech (3) dni wszcząć postępowanie egzekucyjne, które nie podlega zawieszeniu?

- 3) Czy art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 i art. 8 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że powaga rzeczy osądzonej wynikająca z uwzględnienia powództw o zaniechanie wytoczonych przez związki konsumentów przeciwko dostawcom wymaga, tytułem dodatkowego warunku, aby jej skutki obowiązywały erga omnes (zgodnie z art. 10 ust. 20 ustawy 2251/1994), tożsamości stron i tożsamości okoliczności faktycznych i prawnych — jak jest to wymagane w krajowym prawie proceduralnym w art. 324 kodeksu postępowania cywilnego (kodikas politikis dikonomias) — tak że możliwe jest, iż powaga rzeczy osądzonej wynikająca z uwzględnienia powództw zbiorowych o zaniechanie nie będzie mogła rozciągać się na wszystkie przypadki, w których do sądu zostanie wniesiony środek prawny przez konsumenta przeciwko dostawcy, i nie będzie mogła mieć zastosowania do takich przypadków?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative (Luksemburg)
w dniu 12 lutego 2019 r. — Luxaviation SA/Ministre de l'Environnement**

(Sprawa C-113/19)

(2019/C 148/20)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Luxaviation SA

Strona pozwana: Ministre de l'Environnement

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 12 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE (¹), który stanowi, że państwa członkowskie powinny zapewnić zwrot przydziałów [uprawnień] wystawionych przez ich operatorów, należy interpretować w związku z art. 41 karty, który ustanawia zasadę dobrej administracji jako kształtującą po stronie właściwych organów krajowych obowiązek ustanowienia indywidualnego monitorowania obowiązku zwrotu przed upływem terminu do dnia 30 kwietnia danego roku, w wypadku gdy ten sam organ jest właściwy w przedmiocie nadzoru nad ograniczoną liczbą operatorów, w tym przypadku 25 operatorów na poziomie krajowym?
- 2) a. Czy należy interpretować niedokończoną operację zwrotu uprawnień, taką jak w niniejszej sprawie, w której operator oparł się na otrzymaniu elektronicznego potwierdzenia zakończenia procedury zwrotu, jako wzbudzającą u operatora działającego w dobrej wierze, uzasadnione oczekiwanie, że zakończył operację zwrotu przewidzianą w art. 6 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2003/87/WE?
- b. Czy w świetle odpowiedzi na drugie pytanie można przyjąć, że zasadność tego oczekiwania może być dalej uzasadniona po stronie operatora działającego w dobrej wierze, w przypadku gdy w trakcie poprzedniej procedury zwrotu krajowy organ administracji spontanicznie skontaktował się z nim w celu przypomnienia jemu o tym na kilka dni przed upływem terminów określonych w art. 6 ust. 2 lit. e) dyrektywy 2003/87/WE, że procedura zwrotu uprawnień nie została jeszcze zakończona, co pozwala temu operatorowi racjonalnie przyjąć, że w roku bieżącym, w braku bezpośredniego kontaktu ze strony tego samego organu administracji w roku następnym, przestrzeżał on obowiązków w zakresie zwrotu za rok bieżący?
- c. Czy w świetle odpowiedzi na dwa poprzednie pytania, analizowane indywidualnie albo łącznie, zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań można interpretować w ten sposób, że stanowi ona przypadek siły wyższej, który umożliwia zwolnienie, w całości albo w części, operatora działającego w dobrej wierze z sankcji określonej w art. 16 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE?